

Arrest

nr. 131 023 van 8 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guinese nationaliteit te zijn, op 29 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Guinese vrouw van Peul-origine, geboren op 12 februari 1994 in Coyah als dochter van (E.B.B.) en (R.D.B.). Uw vader en moeder zijn respectievelijk in 2011 en 2010 overleden. Sindsdien werden u en uw twee halfzussen opgevoed door (M.K.B.), de tweede vrouw van uw vader.

U had een relatie met (M.D.D.). (M.) woonde in Conakry, in de wijk Tawja, en werkte als verkoper. Samen kregen jullie een zoontje, (E.M.S.D.). Ondanks de geboorte van jullie kind waren jullie nog niet klaar om te trouwen. Een tweetal maanden na de geboorte van uw zoontje liet u hem achter bij zijn vader omdat u niet langer voor hem kon zorgen. Eind september 2012 vertelde uw stiefmoeder u dat u zou trouwen met haar vriend (S.B.). U verzette zich en vertelde haar dat u niet wilde trouwen met deze veel oudere man en dat u in plaats daarvan wilde trouwen met (M.), de vader van uw kind. Uw protest

was echter tevergeefs en wanneer uw stiefmoeder te weten kwam dat u wilde ontsnappen werd u gedurende twee dagen vastgebonden en opgesloten. Na die twee dagen maakte men u los, u werd gewassen, witte kleding aangedaan en naar het huis van (S.B.), uw nieuwe echtgenoot gebracht. Het contact met (S.B.) was erg slecht en u onderging zowel fysiek als seksueel geweld. Om te vermijden dat u zou weglopen liet uw echtgenoot u in zijn afwezigheid bewaken door twee mannen. Na iets meer dan een maand vertelde u uw echtgenoot dat u had besloten een goede vrouw voor hem te willen zijn en u vroeg hem geld om naar de markt te gaan zodat u inkopen kon doen en voor hem kon koken. Uw echtgenoot ging hier op in. U verliet het huis, maar in plaats van naar de markt te gaan snelde u naar (A.O.), uw oom langs moederskant. U vertelde uw oom over het gedwongen huwelijk. (A.O.) wilde u helpen en liet u meer dan een maand bij hem onderduiken. Op 20 december 2012 vertrok u samen met een door (A.O.) betaalde smokkelaar per vliegtuig naar België. Nog diezelfde dag vroeg u hier asiel aan. U vreest om bij terugkeer naar Guinee vermoord te worden door uw stiefmoeder en uw echtgenoot. U legde geen bewijsstukken neer om uw identiteit of asielrelaas te ondersteunen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet bent in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet. De reden daarvoor is dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen als zou u het slachtoffer zijn geworden van een gedwongen huwelijk en bij terugkeer het risico zou lopen vermoord te worden.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt in ernstige mate ondergraven door uw vage, incoherente en weinig waarschijnlijke verklaringen over het gedwongen huwelijk waarvan u beweert het slachtoffer te zijn geweest.

In acht genomen dat u al meerdere jaren een relatie zou hebben gehad met (M.) en jullie samen ook een zontje zouden hebben gehad, is het weinig geloofwaardig dat u alsnog slachtoffer zou zijn geworden van een gedwongen huwelijk met (S.B.). Enerzijds is het niet duidelijk waarom u, ondanks het feit dat jullie samen een kind hadden, nooit getrouwd bent met (M.). U werd hier herhaaldelijk naar gevraagd, maar kon enkel vertellen dat "jullie er niet klaar voor waren" (Gehoor CGVS, p.14-16). Aangezien jullie wel samen een zontje hadden is deze verklaring weinig overtuigend. Anderzijds is het ook weinig geloofwaardig dat (S.B.), niettegenstaande het feit dat u nog twee ongetrouwde en kinderloze zussen had, uitgerekend met u zou willen trouwen, ongeacht het feit dat u reeds een kind had. Wanneer u werd gevraagd of (S.) wist dat u al een kind had stelde u eerst dat u dacht van niet en even later verklaarde u zelfs affirmatief dat hij niet op de hoogte was (Gehoor CGVS, p.19). Aan deze stelling kan echter geen geloof worden gehecht in het licht van uw eerdere verklaringen als zou (S.) meermaals per week bij u thuis komen sinds het overlijden van uw vader in juni 2011 (Gehoor CGVS, p.18-19). In acht genomen dat u naar eigen zeggen in september 2011 bevallen bent en uw zontje na de bevalling ook nog een tweetal maanden bij u thuis zou hebben gewoond lijkt het dan ook onmogelijk dat (S.) hier niet van op de hoogte zou zijn geweest. Bovenstaande onwaarschijnlijkheden en incoherenties ondermijnen in belangrijke mate de geloofwaardigheid van het gedwongen huwelijk.

Het is ook weinig geloofwaardig dat uw stiefmoeder u tegen uw eigen wil in en zonder uw oom (naar eigen zeggen toch uw enige familielid) te consulteren, zou kunnen dwingen om te huwen met een vriend van haar. Wanneer u werd gevraagd hoe uw stiefmoeder u concreet kon dwingen tot dit huwelijk kon u ook niet overtuigen. U vertelde enkel dat na het overlijden van uw ouders zij nu als een moeder voor u was en daarom in uw plaats de beslissingen nam (Gehoor CGVS, p.18). In acht genomen dat u op het moment van het huwelijk al meerderjarig was, is deze verklaring niet afdoende. Deze onwaarschijnlijkheden ondergraven verder de geloofwaardigheid van het gedwongen huwelijk.

Het is bovendien weinig geloofwaardig dat u niemand om hulp zou hebben kunnen vragen om het gedwongen huwelijk te ontlopen. Zo zou u (M.), ook al hadden jullie al meerdere jaren een relatie en zelfs een kind, nooit op de hoogte hebben gebracht van het gedwongen huwelijk met (S.). Wanneer u werd gevraagd naar de reden hiervoor, vertelde u enkel dat u niet wilde dat hij dit wist (Gehoor CGVS, p.16). U hebt ook uw oom (A.O.) niet om hulp gevraagd, ook al was hij uw enige familielid en bleek na uw ontsnapping dat hij meer dan bereid was om u te helpen. Uw verklaring hiervoor was dat (A.O.) te ver woonde en u zijn telefoonnummer niet had (Gehoor CGVS, p.17). Gezien de ernst van de situatie waarin u zich bevond en het feit dat uw oom volgens uw eerdere verklaringen net als u in de stad Coyah woonde (Gehoor CGVS, p.10) kan hier weinig geloof aan worden gehecht. Uit het voorgaande moet worden besloten dat u, ondanks de ernst van de situatie waarin u zich naar eigen zeggen bevond, u niet al het mogelijke lijkt te hebben gedaan om met de hulp van derden aan het huwelijk te ontsnappen. Dit trekt de geloofwaardigheid van het gedwongen huwelijk dan ook verder in twijfel.

Uw kennis over uw echtgenoot, (S.B.), was bovendien erg beperkt. Ondanks het feit dat hij sinds medio 2011 meermaals per week bij jullie thuis kwam, hij een goede vriend was van uw stiefmoeder en u ook meer dan een maand met hem samenwoonde na jullie huwelijk, wist u niet of hij al getrouwd was, wat zijn beroep was, of hij broers of zussen had noch of zijn ouders nog in leven waren (Gehoor CGVS, p.7-8, 20-21). Wanneer u werd gevraagd hoe oud (S.) ongeveer was antwoordde u twee maal "Ik weet het niet, maar hij is niet jong". Pas wanneer de vraag u een derde maal werd gesteld antwoordde u: "62 jaar ongeveer" (Gehoor CGVS, p.7). Ook in uw beschrijving van het uiterlijk van uw echtgenoot bleef u ondanks aandringen erg vaag: "Hij is een man, hij is lang en breed, zwart, dat is het". (Gehoor CGVS, p.20). Als u inderdaad gedwongen zou zijn geweest om met (S.B.) te huwen en meer dan een maand met hem hebben samengewoond mag van u verwacht worden dat u (meer gedetailleerd) zou kunnen antwoorden op deze vragen.

Er moet bovendien worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar verteld hebt het slachtoffer te zijn geworden van een gedwongen huwelijk (Vragenlijst CGVS, p.4), maar dat u in uw familiesamenstelling bij de DVZ hebt opgegeven ongehuwd te zijn (verklaring DVZ, p.4) en ook nergens de naam van (S.B.) hebt genoemd. U hebt bij de DVZ nochtans wel de naam van (M.D.D.) gegeven en hem beschreven als uw "niet-geregistreerde partner" (Verklaring DVZ, p.5). Het feit dat u uitgerekend uw actor van vervolging, de heer (B.), niet zou vermelden is op zijn minst merkwaardig te noemen. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u enkel dat u bij de DVZ wel degelijk het verhaal over uw gedwongen huwelijk hebt verteld (Gehoor CGVS, p.7).

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondergraven door de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS.

Naast het voornoemde feit dat u hebt nagelaten om in uw familiesamenstelling bij de DVZ uw echtgenoot, de heer (B.), te vermelden, bestaan er ook nog andere tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij het CGVS en deze bij de DVZ.

Over uw ontsnapping vertelde u bij de DVZ: "Hij pijnigde me. De volgende dag gaf hij me geld om medicijnen te halen maar toen hij weg was gaan werken vluchtte ik weg." (Vragenlijst CGVS, p.4). Deze versie van de feiten strookt niet met uw verklaringen bij het CGVS, waar u vertelde dat u uw man had beloofd dat u vanaf dat moment een goede vrouw voor hem zou zijn. Hij zou u gelooft hebben en u geld gegeven hebben om naar de markt te gaan en inkopen te doen om een maaltijd te bereiden (Gehoor CGVS, p.13, 19-20). Wanneer u er op werd gewezen dat u bij de DVZ heeft verklaard medicijnen te gaan kopen in plaats van etenswaren, uitte u uw ongeloof en stelde u dat u nooit verteld hebt dat u medicijnen zou zijn gaan kopen (Gehoor CGVS, p.20). Er moet bovendien worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw ontsnapping bij het CGVS niet enkel strijdig zijn met deze bij de DVZ, maar dat ook het verhaal op zich erg onwaarschijnlijk is. Uw echtgenoot zou u immers eerst gedurende meer dan een maand fysiek en seksueel mishandeld hebben en u uit angst dat u zou vluchten dag en nacht hebben laten bewaken door twee andere mannen. Zodra u hem echter vertelde dat u had besloten om een goede vrouw te zijn zou hij u meteen gelooft hebben en, ondanks het feit dat u eerder verklaarde dat de boodschappen elke dag door iemand anders werden gebracht (Gehoor CGVS, p.19), geld hebben gegeven om boodschappen te doen op de markt (Gehoor CGVS, p.20). Deze verklaringen zijn zo onwaarschijnlijk dat hieraan weinig geloof kan worden gehecht.

Bij de DVZ verklaarde u bovendien ook met een vals paspoort te zijn gereisd waarin wel uw eigen foto, maar een andere naam stond (Verklaring DVZ, p.7). Dit strookt in geen geval met uw verklaringen bij het CGVS waar u vertelde dat uw smokkelaar u had opgedragen om, in het geval men u er naar zou vragen, uw eigen naam te geven (Gehoor CGVS, p.12). U vertelde tijdens uw gehoor echter ook geen idee te hebben welke naam of foto er in uw paspoort zouden hebben gestaan. Wanneer u werd gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ, stelde u nooit te hebben gezegd dat u een paspoort zou hebben gebruikt met uw eigen foto maar een andere naam (Gehoor CGVS, p.12).

Verder moet worden opgemerkt dat uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS ook nog op andere punten conflicteren. Zo stelde u bij de DVZ dat uw zoontje (E.M.S.D.) geboren is op 3 september 2010 (Verklaring DVZ, p.5; Samenstelling van Familie DVZ, p.4). Tijdens uw gehoor op het CGVS vertelde u echter dat uw zoontje geboren zou zijn op 3 september 2011 (Gehoor CGVS, p.9). Ook vertelde u bij de DVZ dat (M.) 23 en tandpastaverkoper zou zijn terwijl u bij het CGVS vertelde dat hij 32 is en voeding verkoopt (Verklaring DVZ, p.5; Gehoor CGVS, p.8).

De voornoemde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS ondergraven verder de geloofwaardigheid over uw asielrelaas. Indien u de beweerde feiten daadwerkelijk zou hebben meegemaakt mag van u worden verwacht dat u hierover eensluidende verklaringen zou kunnen afleggen.

U legt geen enkel document of ander bewijsstuk neer om uw identiteit of asielrelaas te ondersteunen en u kan ook niet overtuigen al het mogelijke te hebben gedaan om dit wel te doen.

Als verklaring voor het uitblijven van enig bewijsstuk stelde u dat u met niemand in Guinee nog contact hebt en niemand u dan ook kan helpen met het verzamelen van documenten (Gehoor CGVS, pp. 11). U vertelde dat u sinds uw komst naar België enkel nog met (A.O.), de oom die u heeft helpen ontsnappen, contact hebt gehad. Jullie zouden een paar keer met elkaar hebben getelefoneerd, voor de laatste maal op 14 januari 2013 (Gehoor CGVS, p.23). Sindsdien zou zijn telefoonnummer echter niet meer werken. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou het onmogelijk zijn om alsnog met hem in contact te komen, te meer aangezien u, door het feit dat u meer dan een maand bij hem bent ondergedoken, precies weet waar hij woont.

Daarbij moet worden opgemerkt dat u naar eigen zeggen ook met niemand anders uit Guinee nog contact zou hebben gehad sinds uw komst naar België. Het is toch merkwaardig dat u een jarenlange relatie zou hebben gehad met (M.) en jullie samen een kind zouden hebben, maar u hem toch op geen enkele manier hebt kunnen bereiken sinds uw vertrek uit Guinee, meer dan een jaar geleden. U vertelde hierover dat u wel graag zou willen weten hoe het met hen gaat, maar dat u het telefoonnummer van (M.) niet meer hebt (Gehoor CGVS, p.16). Gezien de vele alternatieve vormen van communicatie en de mogelijkheden om via tussenpersonen aan zijn gegevens te komen is deze verklaring niet afdoende.

Het feit dat u geen valabele reden kan aanbrengen voor het uitblijven van documenten die uw identiteit of vluchtrelaas kunnen oversturen, aangevuld met het feit dat u ondanks uw verblijf van meer dan een jaar in België schijnbaar geen enkele poging hebt ondernomen om nieuws te vergaren over de actuele toestand van uw problemen in Guinee of de situatie van uw dierbaren daar, ondergraaft in sterke mate de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas.

Uit alle voorgaande elementen moet worden besloten dat u er niet bent in geslaagd om aannemelijk te maken dat u ondanks uw jarenlange relatie met Mamadou en het kind dat hieruit is voortgekomen, op 1 oktober 2012 gedwongen zou zijn om te trouwen met (S.B.). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan dit gedwongen huwelijk is ook de volgens u daaruit voortvloeiende vervolging niet geloofwaardig.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, werd onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn definitief, de nieuwe regering is gevormd en de oppositie zetelt in het parlement.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster wijst erop dat zij zich steeds beter aanpast aan onze samenleving, van plan is om lessen Nederlands aan te vatten en bijgevolg een vernietiging van de bestreden beslissing wenst zodat zij zich verder kan integreren en legaal kan gaan werken.

2.1.2. Verzoekster voert in haar “*BEROEP TOT NIETIGVERKLARING*” in een eerste middel de schending aan van artikel 3 EVRM.

Zij stelt dat haar thuisland voor haar niet veilig is, en dit op macro- en op microgebied.

Op macrogebied wijst zij op het etnische geweld dat nog smeult en op de Ebola-epidemie die er is uitgebroken. Zij verwijst inzake het etnisch geweld naar een artikel uit de Volkskrant en een artikel uit het Laatste Nieuws. Verder neemt gendergeweld tegen minderheden toe. Verzoekster verwijst naar een bericht van Amnesty International waaruit blijkt dat homofobie in Sub-Sahara Afrika toeneemt. Verder blijkt uit het reisadvies van de Britse regering dat de situatie in Guinee niet veilig is. Recent ontstond nog een bijkomende dreiging, met name het Ebola-virus. Men kan niet verwachten dat verzoekster terugkeert naar een dermate onveilige en door een dodelijk virus geteisterde regio.

Op microgebied wijst verzoekster op het Ebola-virus en op het aangevoerde feitenrelaas.

2.1.3. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Zij stelt te hebben aangegeven dat haar stiefmoeder niet wilde dat haar vriend nog langskwam. Tevens werd zij vastgebonden zodat zij niet zou kunnen ontkomen aan het geplande gedwongen huwelijk. Haar stiefmoeder wilde het huwelijk omdat de man rijk was. Dit is niet terug te vinden in de beslissing.

Verzoekster betoogt haar man duidelijk te hebben omschreven. Zij gaf onmiddellijk diens leeftijd. De tolk moet dit niet goed hebben doorgegeven.

Verzoekster had twee bewakers. Op een dag was één van hen afwezig en was de andere zich aan het wassen. Op dat ogenblik vertelde zij dat zij even naar de markt ging om boodschappen te doen. Opnieuw is haar relaas niet opgenomen in de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft steeds gemeld dat haar zoon geboren is in 2011. Bij de DVZ gaf zij aan dat deze een jaar en twee maanden oud was. Dat men dat verkeerd heeft genoteerd kan verzoekster niet ten kwade worden geduid.

Het is verzoekster dan ook niet mogelijk om na te gaan op welke manier het CGVS tot de beslissing kwam en de formele motiveringsplicht is geschonden.

2.1.4. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog volgende stukken bij het verzoekschrift: een artikel van de Volkskrant van 18 juli 2013 inzake etnische spanningen, een artikel van het Laatste Nieuws van 18 juli 2013 over diezelfde etnische spanningen, een bericht van Amnesty International omtrent de toename van homofobie in Sub-Sahara Afrika, het Brits reisadvies inzake Guinee en een persbericht van Artsen zonder Grenzen inzake de Ebola-epidemie in Guinee.

2.2.1. De door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Waar verzoekster verwijst naar haar inspanningen tot en mate van integratie in België, dient te worden opgemerkt dat haar mate van integratie in België niet relevant is voor de beoordeling van onderhavige asielaanvraag en dat de commissaris-generaal noch de Raad in deze de bevoegdheid heeft om op deze basis een verblijfsrecht toe te kennen.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Verzoekster brengt geen documenten bij ter staving van haar voorgehouden identiteit, herkomst en asielrelaas.

Evenmin brengt zij enig begin van bewijs bij omtrent haar verklaarde reisweg naar België, en dit ondanks dat zij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Dit klemt des te meer daar zij over het bij haar reis gebruikte paspoort, zoals blijkt uit de verklaringen die in dit kader terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing, tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Verzoekster baseert onderhavige asielaanvraag en de in dit kader aangevoerde vrees voor vervolging op een gedwongen huwelijk dat haar stiefmoeder haar oplegde ondanks dat zij reeds een relatie en een zoon had met M.

Uit verzoeksters verklaringen, zoals met recht weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt echter dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de persoon van M., en dit zowel inzake diens leeftijd als diens beroep. Tevens blijkt hieruit dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het geboortjaar van hun zoon. De bewering dat dit bij de DVZ foutief zou zijn neergeschreven, kan niet overtuigen. Zij ondertekende haar verklaringen bij de DVZ, nadat deze aan haar in het Peul werden voorgelezen, uitdrukkelijk voor akkoord en bevestigde hiermee dat de door haar vermelde inlichtingen oprecht waren (administratief dossier, stuk 13, verklaring). Bovendien gaf zij bij het CGVS bij de aanvang van het gehoor duidelijk aan dat alles bij de DVZ goed was verlopen (administratief dossier, stuk 5, p.3). Verzoekster legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af aangaande de reactie van haar stiefmoeder op haar zwangerschap van haar zoon. Aanvankelijk beweerde zij dat haar stiefmoeder haar mishandelde, slecht was en zei dat zij naar de vader van het kind moest gaan (*ibid.*, p.13), terwijl zij even verder deze verklaring ontkende en beweerde dat het de burens waren die hadden gezegd dat zij bij de vader van haar kinderen moest gaan wonen om haar stiefmoeder te ontvluchten (*ibid.*, p.14).

In de bestreden beslissing wordt voorts met recht gemotiveerd dat het niet duidelijk is waarom verzoekster en M., hoewel zij samen een kind hadden, nooit zouden zijn gehuwd. Tevens wordt hierin met recht opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat S., niettegenstaande dat verzoekster nog twee ongehuwde en kinderloze zussen had, uitgerekend met verzoekster zou willen huwen. Verzoekster legde in dit kader daarenboven ongeloofwaardige verklaringen af waar zij beweerde dat S. niet zou hebben geweten dat zij reeds een kind had. Uit haar verklaringen, zoals met reden aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt namelijk dat S. sedert het overlijden van haar vader meermaals per week naar haar huis kwam. Dat deze persoon daarbij nooit zou hebben gemerkt dat verzoekster zwanger was of dat haar zoontje na haar geboorte twee maanden bij haar bleef wonen, is geheel niet plausibel.

Verzoekster legt in het onderhavige verzoekschrift ter verklaring van het feit dat zij niet kon ontkomen aan het gedwongen huwelijk bovendien verklaringen af die geenszins kunnen worden gerijmd met haar eerdere gezegden. Waar zij op heden beweert dat zij werd vastgebonden zodat zij niet aan het huwelijk zou kunnen ontkomen, dient te worden vastgesteld dat dit geen steun vindt in het administratief dossier en bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Wanneer haar bij het CGVS uitdrukkelijk werd gevraagd waarom zij geen hulp zocht en waarom zij niet probeerde om te ontsnappen, vermeldde zij dit immers

niet doch stelde zij slechts dat zij de tijd niet had om haar oom steun te vragen omdat deze ver woonde en zij diens telefoonnummer niet had en dat zij niet ontsnapte omdat zij bang was; verklaringen die omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente redenen niet kunnen overtuigen. Bovendien gaf zij aan dat zij slechts werd opgesloten in een kamer vijf dagen nadat zij over het huwelijk werd ingelicht en naar aanleiding van het verraad van haar zus (*ibid.*, p.17).

Verzoekster vertoonde tevens een frappant gebrek aan kennis omtrent haar beweerde echtgenoot, en dit ondanks dat deze voordien reeds vaak bij hen thuis kwam, hij een goede vriend van haar stiefmoeder was en zij meer dan een maand in diens huis woonde. Uit de verklaringen die met recht worden weergegeven in de bestreden beslissing blijkt dat zij niet wist of deze persoon reeds gehuwd was, wat diens beroep was, of deze broers of zussen had en of zijn ouders nog in leven waren. Tevens blijkt hieruit dat zij, ondanks aandringen, erg vaag bleef wanneer zij werd gevraagd om het uiterlijk van haar echtgenoot te beschrijven.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het bevreemdend is dat verzoekster, hoewel dat zij een gedwongen huwelijk zou hebben ondergaan, vermeldde ongehuwd te zijn en haar man niet vermeldde wanneer zij bij de DVZ werd ondervraagd over haar familiesamenstelling.

Bovendien legde verzoekster blijkens de terecht weergegeven verklaringen in de bestreden beslissing tegenstrijdige verklaringen af over de wijze waarop zij aan haar gedwongen huwelijk en haar man zou zijn ontkomen. Bij de DVZ verklaarde zij dat zij, nadat zij werd gepijnigd, geld kreeg om medicijnen te gaan halen en wegluchtte. Bij het CGVS verklaarde zij echter dat zij beloofde een goede vrouw te zijn, geld kreeg om boodschappen te gaan doen en, nadat zij had gezegd dat zij naar de markt ging om boodschappen te gaan doen, wegluchtte. Verzoekster komt niet verder dan een loutere bevestiging van haar verklaringen bij het CGVS, hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet vermag op te heffen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielaanvraag.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar de toename van gendergeweld tegen minderheden en een persbericht aanhaalt van Amnesty International inzake de toename van homofobie in Sub-Sahara Afrika, kan niet worden ingezien hoe dit betoog in hoofde van verzoekster, die niet tot dergelijke minderheid behoort, relevant zou kunnen zijn.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Voor zover verzoekster zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van haar asielaanvraag, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.6. vastgestelde ongelooftwaardigheid van dit aanvraag.

In zoverre verzoekster daarnaast verwijst naar de uitbraak van het Ebola-virus in Guinee, dient te worden opgemerkt dat de in dit kader neergelegde informatie geenszins van zulke aard is dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster ingevolge een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in haar land van herkomst dreigt te worden blootgesteld aan dit virus en daardoor een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt op basis van de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 16) voorts met recht gemotiveerd:

“In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke

incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn definitief, de nieuwe regering is gevormd en de oppositie zetelt in het parlement.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013)."

De door verzoekster neergelegde informatie vermag niet afbreuk te doen aan voormelde analyse. De artikelen van de Volkskrant en het Laatste Nieuws voegen niets nieuws toe en hebben betrekking op de gebeurtenissen in Nzérékoré die ook in de voormelde landeninformatie uitvoerig worden besproken en in rekening worden gebracht (administratief dossier, stuk 16: landeninformatie, p.13-14). Naast deze gebeurtenissen, wordt in het Brits reisadvies melding gemaakt van rellen in Conakry op 18 februari 2014 en van mogelijke verdere rellen en demonstraties. Hieruit kan echter geenszins worden afgeleid dat de situatie in verzoeksters land van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS